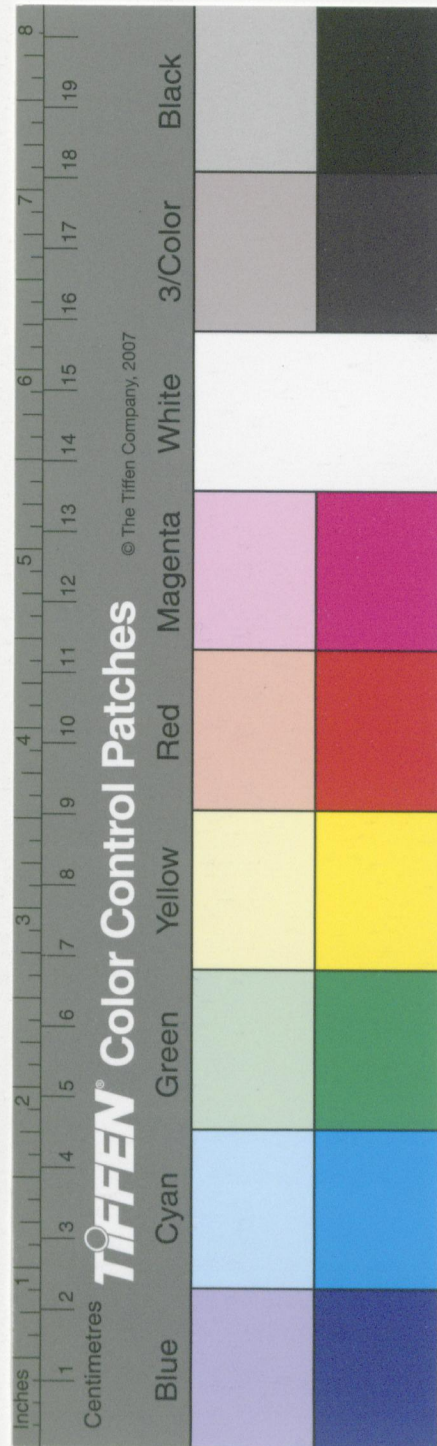

12 maj 1903

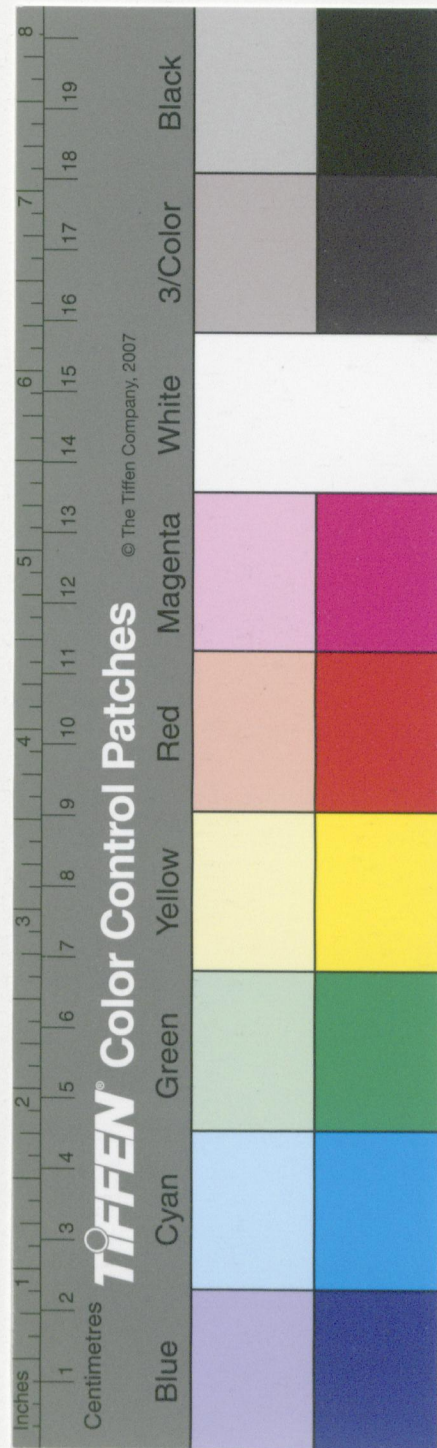
No 3

Alskar Auni och M,
 jag har igen en besvärstula för
 och en vecklegin som angifvone
 är betydligt närmare här. jag har
 redan hört om rekko. Ä det inte
 egentl. and alla ~~den~~ som Koshinen
 i världen dekonnerad för Pehonen nu
 blifvit landförvistar. - ah andastad,
 men som sagt Koshinen är en smula
 man tycks det. - Elan jag mycket
 Motviligt gick för Oskanen (bjorden
 af kinden, går afton, i hären
 som alltid (sinför tiden) måste jag dock
 konstatera and jag för några hemmas
 Kunds glömska and det Sögliga
 hemmas. Jag fann Niob. Kåten i
 Oruna för henne La. Grumman. Loh
 (i Pajis) and jag närmast kunnat
 vända. Auni var undan. Om
 torsdag and vi bjorden två närmast

Menard, som lår vara mycket
 nedslagen då hennes båda bröder
 dött, den ena efter den andra, detta
 är, och händelsen har också beklagats
 af förf. Georges Hugo som i skilsmässa-
 affären varit smickligt och tråkigt.
 - Nu skall jag gå till mine Partier.
 Dehtar ungefär 5/4 och komma dit
 i tjogårer och omnicibus. - I morgon
 börjar jag en porträttskiss af Jean Baptiste.
 Den får också komma i ordentligt arbete.
 Hos Vilegron var jag i går. Antoinette
 var ej hemma. Dehorn mycket söta
 bror. Demidoff tyktes ha undermåligt
 att jag talat så mycket för att
 V. skulle göra monumentet. Han
 han får engela minnelse koka bli
 ett monumentet bra. Men hur
 det skall placeras begriper jag ej,

ty enast Lappviksvägen kommer och
 att stå i silhuetten så att man
 ingenting ser.
 Det är ju lättast att ställa
 till minnas graf ej finnas i skolan.
 Men det står väl ej till att
 göra. Jag funderar mycket
 på reliefen, och tycker att formen
 blir att vara olämpligt: 30 x 120 c.
 Ett tag var det ena - och jag
 var ej gån något makabert till
 af skuggor som gå mot griften, ej
 heller menligheterna som dansar mot
 ljuset (ty det är då inte så enkelt -
 hvad skall man då göra för en
 så lång och smal yta? Jag har
 tänkt på en inskription, men den
 måste då gå till alla som vilja rida
 murar, stenar, tecken placeras i
 enast ingången.
 Mycket lyckligt är jag att skilsmässan

Snart är glad och kunnat litet
 uppmuntra Er. Stacksam pojke!
 Vad väntar ills honom annan, om
 det fortsätter så här?
 Ledsamt och underligt är det att
 tänka sig att ens bästa tid, på alla
 sätt, nu är ohjälpligen förbi.
 Här i Paris, där jag egentligen inte
 varit sedan 1901, då mamma ännu
 var hemma, har jag mycket svårt
 att föreställa mig att det nu är som
 det är. Inför alla glada och goda
 intressen är min första tanke: Det skall
 jag berätta för mamma! Och ofta
 tänker jag: mamma villat nog på
 tröstegården för flickorna om de är
 för nedslagna. - Och när jag vaknar
 till den svåra, tunga verkligheten är
 min enda tröst att mamma ändå ännu
 lever hos Er, liksom jag varit och blivit hos
 Er hos mig: alltid hurtigt, quand même!
 Jag tänker att snart nu är hemma -
 Hon kommer att berätta Er mycket om
 resan. Hon kommer och kishi tusen gånger
 hjärtligt från Er. Allt

